

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA LUNGU c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 3021/02)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

9 mai 2006

DEFINITIVĂ

09/08/2006

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Lungu c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), în Camera compusă din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,
DI J. CASADEVALL,
DI G. BONELLO,
DI M. PELLONPÄÄ,
DI K. TRAJA,
DI S. PAVLOVSCHI,
DI J. ŠIKUTA, *judecători*,

și dl M. O'BOYLE, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 11 aprilie 2006 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 3021/02) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Vasile Lungu („reclamant”), la 27 noiembrie 2001.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dna S. Chitic, care a acționat în numele organizației non-guvernamentale „Juriștii pentru Drepturile Omului” cu sediul în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Pârlog.

3. Reclamantul a pretins că din cauza neexecutării hotărârii din 18 august 1997 a fost încălcat dreptul său la o instanță, care să hotărască asupra drepturilor sale cu caracter civil, garantat de articolul 6 § 1 al Convenției, și dreptul său la protecția proprietății, garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 8 octombrie 2003, o Cameră din cadrul acelei Secțiuni a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, ea a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea sa.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în 1957 și locuiește la Cocieri. El este un fost angajat al Ministerului Afacerilor Interne care s-a pensionat. În 1997, reclamantul, împreună cu alți angajați ai Ministerului Afacerilor Interne, a depus la Judecătoria sectorului Centru, municipiul Chișinău, o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, solicitând plata compensațiilor în schimbul ratei alimentare.

6. La 18 august 1997, Judecătoria sectorului Centru, municipiul Chișinău, i-a acordat reclamantului, împreună cu alți coreclamanți, compensații în mărime de 1,407 lei moldovenești (MDL) (echivalentul a 307 euro (EUR) la acea dată). Această hotărâre nu a fost contestată și a devenit irevocabilă.

7. Reclamantul a obținut un titlu executoriu, care nu a fost executat de către executorul judecătoresc. La o dată nespecificată, reclamantul s-a plâns de neexecutarea hotărârii din 18 august 1997. Printr-o scrisoare nedată, executorul judecătoresc superior de la Judecătoria sectorului Centru, municipiul Chișinău, a informat reclamantul că hotărârea din 18 august 1997 nu putea fi executată din cauza lipsei de fonduri în contul bancar al Ministerului Afacerilor Interne.

8. Hotărârea a fost executată la 18 decembrie 2003.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

9. Prevederile relevante ale dreptului și practicii interne au fost expuse în hotărârea Curții în cauza *Prodan v. Moldova* (nr. 49806/99, § 31, ECHR 2004-III (extrase)).

ÎN DREPT

I. ADMISIBILITATEA CERERII

Obiecția preliminară a Guvernului

10. Guvernul a declarat că, din 18 decembrie 2003, când plata sumelor acordate a fost efectuată, reclamantul nu mai putea pretinde că este victimă a încălcării drepturilor lui garantate de Convenție.

11. Curtea reamintește că ea a respins deja o obiecție similară a Guvernului pârât pe motivul că „plata, care a fost efectuată doar după ce această cerere a fost comunicată Guvernului, nu a fost urmată de nicio recunoaștere a pretinselor violări” (*Prodan v. Moldova*, citată mai sus, § 48). Curtea nu vede vreun motiv care i-ar permite să ajungă la o altă concluzie în această cauză.

12. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamantul poate pretinde că este victima violării articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în perioada 18 august 1997 - 18 decembrie 2003.

13. Curtea consideră că pretențiile reclamantului în temeiul articolului 6 § 1 și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică întrebări de drept care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului, și că niciun alt temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

14. Reclamantul pretinde că neexecutarea hotărârii pronunțate în favoarea sa a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

15. Chestiunile invocate prin prisma acestor articole sunt identice cu cele care au fost constatate ca fiind contrare acestor articole în hotărârile *Prodan v. Moldova* (citată mai sus, §§ 56 și 62) și *Sîrbu and Others v. Moldova* (nr. 73562/01, 73565/01, 73712/01, 73744/01, 73972/01 și 73973/01, § 40, 15 iunie 2004).

16. Prin urmare, Curtea constată, din motivele expuse în acele hotărâri, că neexecutarea hotărârii judecătorești din 18 august 1997 a constituit o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

17. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înantelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă”.

A. Prejudiciul material

18. Reclamantul a solicitat MDL 1,519 (EUR 98) cu titlu de prejudiciu material suferit ca rezultat al neexecutării de către autorități a hotărârii până la 18 decembrie 2003. El a susținut că dacă ar fi depus suma de bani care i-a fost acordată la o bancă comercială din Republica Moldova, ar fi obținut dobânda în mărimea indicată mai sus.

19. Guvernul a considerat suma pretinsă excesivă, cel puțin luând în considerație realitățile economice din Republica Moldova. El a lăsat aprecierea prejudiciului material la discreția Curții.

20. Curtea consideră că reclamantul trebuia să fi suferit un prejudiciu material ca rezultat al neexecutării hotărârii din 18 august 1997 până la 18 decembrie 2003. Ea acordă reclamantului întreaga sumă pretinsă de el cu acest titlu, plus orice taxă care poate fi percepută.

B. Prejudiciul moral

21. Reclamantul a mai solicitat EUR 100,000 cu titlu de prejudiciu moral suferit ca rezultat al neexecutării de către autorități a hotărârii judecătorești.

22. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă de către reclamant, susținând că, în lumina jurisprudenței Curții, ea este excesivă. El a declarat că, în unele cauze, o simplă constatare a violării a fost considerată ca o satisfacție echitabilă suficientă. Guvernul a citat în continuare cauza *Burdov v. Russia* (nr. 59498/00, ECHR 2002-III), în care reclamantului i s-au acordat EUR 3,000 cu titlu de prejudiciu moral.

23. Atunci când acordă o sumă de bani cu titlu de prejudiciu moral, Curtea ia în considerație asemenea factori precum vârsta reclamantului, venitul său personal, perioada pe parcursul căreia hotărârea nu a fost executată și alte aspecte relevante.

24. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al neexecutării hotărârii, în special având în vedere o perioadă destul de lungă de timp în care hotărârea nu a fost executată. Luând în considerație cauza *Sîrbu and Others v. Moldova* (citată mai sus, § 40), cauză care este în principiu identică cu această cerere, Curtea acordă reclamantului EUR 1,000 cu acest titlu, plus orice taxă care poate fi percepută.

C. Costuri și cheltuieli

25. Reclamantul a mai solicitat EUR 1,000 cu titlu de cheltuieli de reprezentare și EUR 50 cu titlu de cheltuieli de secretariat.

26. Guvernul nu a fost de acord cu suma pretinsă, declarând că reclamantul nu a dovedit pretensele cheltuieli de reprezentare și, în special, că nu a prezentat Curții copia contractului său cu avocatul care l-a reprezentat.

Guvernul s-a referit la onorariile oficiale plătite de către stat avocaților *pro bono*. Guvernul, de asemenea, a contestat numărul de ore prestate de reprezentantul reclamantului lucrând asupra cauzei, în general, și cercetând jurisprudența Curții, în special, argumentând că o persoană licențiată în drept la Universitatea de Stat din Moldova nu are nevoie să studieze

jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, întrucât se prezumă că ea a studiat această jurisprudență în anii doi și patru de facultate.

În cele din urmă, Guvernul a subliniat că reprezentantul reclamantului era membru al unei organizații non-profit și, astfel, nu trebuia să primească niciun onorariu.

27. Curtea reamintește că pentru ca costurile și cheltuielile să fie rambursate în temeiul articolului 41, trebuie stabilit faptul dacă ele au fost necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime (a se vedea, spre exemplu, *Croitoru v. Moldova*, nr. 18882/02, § 35, 20 iulie 2004).

28. În conformitate cu articolul 60 § 2 al Regulamentului Curții, trebuie prezentată o listă detaliată a tuturor pretențiilor, în lipsa căreia Camera poate respinge pretențiile în totalitate sau în parte.

29. Curtea notează că cele trei copii ale contractului semnat dintre reclamant și avocatul acestuia au fost de fapt primite de grefa Curții la 5 aprilie 2004, iar o copie a acestuia a fost expediată Guvernului reclamat.

30. În această cauză, luând în considerație lista detaliată a costurilor prezentată de către reclamant în scrisoarea din 6 mai 2004, criteriile de mai sus și faptul că este o cauză repetitivă și că reprezentantul a prezentat deja cu numeroase ocazii argumente similare în alte cauze similare, Curtea acordă reclamantului suma de EUR 300 cu titlu de costuri și cheltuieli juridice, plus orice taxă care poate fi percepută.

D. Dobânda

31. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* că a existat o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 98 (nouăzeci și opt euro) cu titlu de prejudiciu material, EUR 1,000 (o mie euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR

300 (trei sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care vor fi convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 9 mai 2006, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Michael O'BOYLE
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte